

varnade och kanske rent av avstå från den vid »röda stenen» avtalade affären. Nej, han måste stanna kvar till det yttersta för att fullständigt vinna sitt mål. Nu vore det bäst att göra såsom han för banditerna uppgitvit, nämligen söka att en smula orientera sig i den vilda och okända skogstrakt, där han befann sig.

Så ungefär tänkte och beslöt han. Och så lämnade han Vargaklevet och började se sig om i de närmaste omgivningarna.

Vädret var vackert, luften ljum och solskenet behagligt efter den långa, obehagliga natten i klyftan. Det var därför riktigt angenämt att vandra omkring i denna vilda, obekanta skog. Med välbehag insöp han den terpentindoftande skogsluften och antecknade noga i minnet detaljerna av den trakt han genomvandrade. Så kom han efter en stund till en liten slät, av hängbjörkar och andra lövträd omkransad hårdvallsäng mitt i vildmarken, en verkligt leende idyll i skötet av den något dystra barrskogen. Han tänkte just slå sig ned i gröngräset för att med ännu större behag njuta av den lilla ängens skönhet, då han plötsligt spratt till och hastigt fick helt andra avsikter. Vad som förorsakade detta var att han inne på ängen såg tydliga vagnsspår av alldeles samma utseende som dem han föregående dag förlorat i skogen. Ängen var något sank och här hade vagnshjulen lämnat mycket tydliga märken.

Han blev så ivrig, att det hettade i kinderna. Kastande sig på knä, undersökte han spåret mycket noga. Ja, intet tvivel vidare! Det var Höka-Månsens stulna